

حمید سمندریان

استاد و مرد بزرگ تأثیر ایران در سن هشتاد و یک سالگی روی در نقاب خلک کشید و به دیار باقی شتافت. شاگردان او و همه اهل تأثیر و سینما نشان دادند که قدر او را می دانسته اند و می دانند. رسم همیشه این بوده است که نه قدر زندگان، بلکه قدر اسیران خلک را می دانسته اند. سمندریان کارگردان بزرگ و استاد مسلم تأثیر بود، اما این احترامی که به او نثار شد و می شود، وجه دیگری هم دارد. سمندریان همه عمر با تأثیر زندگی کرد و همه لوازم و سختیهای آن را به جان پذیرفت و به هیچ کار دیگری و حتی به سینما رو نکرد. نمی دانم آیا او درسهایی چهل پنجاه ساله خود را خود نوشته و تدوین کرده است یا نه، اما غیر از آنچه در کلاس درس به شاگردانش آموخته، زندگیاش هم برای آنان درس بوده است. سمندریان اهل هنر بود و با هنر تأثیر زندگی کرد و طرفه اینکه زندگیاش هم هنر بود: هنری که همه کس نمی تواند آن را بیاموزد. مثل سمندریان زندگی کردن آسان نیست. وقتی کسی به هنر و معرفتی چندان تعلق دارد که از آن به هیچ چیز دیگر نمی پردازد، زندگی و تعلقش مثال و اسوه ای برای دیگران می شود. سمندریان شایسته همه احترامی بود که شاگردانش به او گذاشتند. یادش گرامی و روانش شاد باد